

Den skjulte historien til vers førti – nummer tretti

Esekiel nummer elleve

Jeff Pippenger
2026-09-02

I Esekies bok er Jerusalems «beleiring» det «tegn» som er den prøve hvorved vår evige skjebne skal avgjøres, for den markerer dannelsen av dyrets bilde.

«Herren har tydelig vist meg at dyrets bilde vil bli opprettet før nådetiden avsluttes; for det skal være den store prøven for Guds folk, hvorved deres evige skjebne vil bli avgjort. ...»

«Dette er den prøven som Guds folk må gjennom før de blir beseglet. Alle som beviste sin troskap mot Gud ved å holde hans lov og ved å nekte å godta en falsk sabbat, vil slutte seg til Herren Gud Jehovas banner og vil motta den levende Guds segl. De som gir avkall på sannheten av himmelsk opprinnelse og godtar søndagssabbaten, vil motta dyrets merke.»
Manuscript Releases, bind 15, 15.

De kristne som flyktet fra Jerusalem ved Cestius' «tegn», gjorde det fordi de på forhånd var blitt advart og gjenkjente «tegnet» da det kom. Å gjenkjenne dannelsen av dyrets bilde er å gjenkjenne de «begivenheter», «forberedelser» og «bevegelser» som leder fram til søndagsloven. De profetiske elementene som utgjør «tegnet», må forstås før tegnet kommer. Da Cestius innledet beleiringen, var det for sent å lære hva tegnet var.

«Allerede skrider forberedelsene frem, og bevegelser er i gang, som vil føre til at det blir laget et bilde av dyret. Begivenheter vil finne sted i jordens historie som vil oppfylle profetiens forutsigelser for disse siste dager.» Review and Herald, 23. april 1889.

Forberedelser, bevegelser og hendelser

«forberedelsene», «bevegelsene» og «begivenhetene» må gjenkjennes på forhånd før prøven.

«Alt det som Gud i den profetiske historie har angitt skulle oppfylles i fortiden, er blitt oppfylt, og alt det som ennå gjenstår, skal komme i sin orden. Daniel, Guds profet, står på sin plass. Johannes står på sin plass. I Åpenbaringen har Løven av Judas stamme åpnet Daniels bok for profetiens granskere, og således står Daniel på sin plass. Han bærer sitt vitnesbyrd, det som Herren åpenbarte for ham i syn om de store og høytidelige begivenheter som vi må kjenne til idet vi står på selve terskelen til deres oppfyllelse.»

«I historien og profetien fremstiller Guds Ord den langvarige konflikten mellom sannhet og villfarelse. Denne konflikten pågår fremdeles. Det som har vært, vil bli gjentatt.» Selected Messages, bok 2, 109.

Vi «må kjenne» «de store og høytidelige begivenhetene idet vi står helt på terskelen til deres oppfyllelse». Terskelen angir vårt behov for å forstå begivenhetene før deres oppfyllelse.

«Men den profetiske blyantens strenge streker åpenbarer en forandring i dette fredelige bildet. Dyret med horn lik et lams taler med en drages røst og 'utøver all den første dyrets makt for dets øyne'. Forfølgelsens ånd, slik den kom til uttrykk i hedenskapet og pavedømmet, skal igjen åpenbares. Profetien erklærer at denne makten vil si 'til dem som bor på jorden, at de skal gjøre et bilde av dyret'. [Åpenbaringen 13:14.] Bildet blir gjort til det første, eller leopardlignende, dyret, som er det som føres frem i den tredje engels budskap. Ved dette første dyret fremstilles den romerske kirke, et kirkelig legeme ikledd borgerlig makt, med myndighet til å straffe alle dissenterne. Bildet av dyret fremstiller et annet religiøst legeme ikledd lignende makt. Dannelsen av dette bildet er verket til det dyret hvis fredelige fremvekst og milde bekjennelser gjør det til et så slående symbol på De forente stater. Her finnes et bilde av pavedømmet. Når kirkene i vårt land, forent om slike trosartikler som de holder felles, skal påvirke staten til å håndheve deres forordninger og opprettholde deres institusjoner, da vil det protestantiske Amerika ha dannet et bilde av det romerske hierarki. Da vil den sanne kirke bli angrepet ved forfølgelse, slik Guds folk i gammel tid ble det. Nesten hvert århundre frembyr eksempler på hva trangsynthet og ondskap kan utrette under påskudd av å tjene Gud ved å beskytte kirkens og statens rettigheter. Protestantiske kirker som har fulgt i Romas fotspor ved å inngå forbund med verdslige makter, har vist et lignende ønske om å innskrenke samvittighetsfriheten. I det syttende århundre led tusener av ikke-konformistiske predikanter under den engelske kirkes herredømme. Forfølgelse følger alltid religiøs favorisering fra verdslige regjeringers side.» Spirit of Prophecy, bind 4, 277.

Dannelsen av dyrets bilde fullføres først i De forente stater, og deretter i verden.

«Fremmede nasjoner vil følge De forente staters eksempel. Selv om hun går foran, vil likevel den samme krisen komme over vårt folk i alle deler av verden.» Testimonies, bind 6, 395.

Milanoediktet i 313 representerer begynnelsen på dannelsen, og identifiserer også den lukkede dør for syvendedagsadventister. Konstantin i vest og Licinius i øst knyttet et traktatekteskap til ediktet, da Konstantin gav sin halvsøster Constantia til Licinius i det fjerde traktatekteskapet, fremstilt i en profetisk linje over de seks traktatekteskapene innen den profetiske historien i Daniel elleve. De to første var forbundet med kriger mellom nord og sør, de neste to var borgerkriger mellom øst og vest, og de to siste er symbolske ekteskap mellom den pavelige kirkemakt og statsmakt.

Antiochos II Theos satte til side sin hustru Laodike I for å gifte seg med den ptolemeiske prinsessen Berenike (datter av Ptolemaios II) omkring 252 f.Kr. Traktatekteskapene i det selevkidiske riket ble inngått mellom kongen i nord og kongen i sør, mens traktatekteskapet i 313 var mellom keiseren i øst og keiseren i vest.

Traktatekteskapet til Antiochos II Theos i 252 f.Kr. representerte begynnelsen på det selevkidiske riket, som nådde sin avslutning som rike i den historien som fremstilles i versene ti til seksten i Daniel elleve. I den avsluttende historien om det selevkidiske riket ble et annet traktatekteskap fullbyrdet av Antiochos III den store, da han gav sin datter Kleopatra I Syra, (selve den første Kleopatra i den profetiske historie) til Ptolemaios V i 193 f.Kr. På den tiden var Ptolemaios V omkring 16 år gammel og Kleopatra I Syra omkring 10 år gammel. Deres ekteskap var et diplomatisk forlik etter den femte syriske krig. Alfa-traktatekteskapet mellom kongen i nord og

kongen i sør i Daniel elleve hadde markert slutten på den andre syriske krig.

Den siste Kleopatra i den profetiske historie samhandlet både med Julius Cæsar og deretter med Markus Antonius. Etter mordet på Julius Cæsar i 44 f.Kr. ble det annet triumvirat dannet i 43 f.Kr. Tre menn utgjorde triumviratet, og etter at en av disse tre, Marcus Lepidus, ble tvunget ut av den tredelte unionen av Octavian, fulgte en maktkamp mellom Markus Antonius i øst og Octavian i vest. I Brundisium ble det i 40 f.Kr. inngått en traktat mellom de to rivalene i øst og vest. Traktaten omfattet ekteskapet mellom Octavians søster Octavia og Markus Antonius. Traktaten og det medfølgende ekteskapet varte ikke, og etter at Markus Antonius innlot seg med Kleopatra, skilte han seg fra Octavia i 32 f.Kr. I slaget ved Actium i 31 f.Kr. ble rikene i øst og vest samlet til én makt, og Octavian ble deretter Augustus Cæsar, symbolet på høyden av romersk storhet og makt.

Profetisk sett var det første traktatekteskapet i Daniel elleve mellom kongene i nord og sør, i et forsøk på å bringe fiendtlighetene til opphør mellom de to stridende parter som kjempet for å gjenopprette Aleksander den stores rike. Dette første traktatekteskapet mellom selevkidene og Egypts ptolemeere var alfa-traktatekteskapet for de selevkidiske og ptolemeiske rikene, som var et forbilde på omega-traktatekteskapet mellom de samme to maktene. I det siste, eller omega, traktatekteskapet ble den aller første, eller alfa, Kleopatra i Egypts historie det profetiske bindeledd til den siste, eller omega, Kleopatra; hvis forhold til Marcus Antonius ble referansepunktet for skilsmissen mellom Octavia og Marcus Antonius. Skilsmissen markerte de fornyede fiendtlighetene mellom Marcus Antonius i øst og Octavian i vest, som endte i slaget ved Actium i 31 f.Kr.

Traktatekteskapet i Brundisium i 40 f.Kr. var alfa-traktatekteskapet i kampen mellom øst og vest, slik traktatekteskapet mellom Laodike og Antiochos II Theos var alfa i kampen mellom nord og sør. Traktatekteskapet i 313 var omega i forhold til alfa-traktatekteskapet mellom Marcus Antonius og Octavia, slik traktatekteskapet mellom Ptolemaios V og Kleopatra I Syra var omega-traktatekteskapet for de nordlige og sørlige rikene. De tre traktatekteskapene som ledet frem til omega-traktatekteskapet i 313, stemmer alle overens og gir tre vitner om de profetiske kjennetegnene som er knyttet til Milanoediktet. Samlet sett stemmer de fire bokstavelige traktatekteskapene i øst, vest, nord og sør overens med pavemaktens to symbolske traktatekteskap.

I 496 var Klodvig, frankernes konge, gift med Klotilde. Klotilde var en burgundisk prinsesse, datter av kong Kilperik II av Burgund. Etter at hennes far og mor ble myrdet i en maktkamp innen familien, levde hun under sin onkels beskyttelse før hun i 493 ble gitt til ekte med Klodvig I, frankernes konge. Hun var katolikk, det vil si at hun bekjente den nikenske/ortodokse tro tilhørende den romerske kirke. Dette skilte henne fra mange andre germanske kongehus på den tiden, som var arianske kristne. Hennes mor, Caretena, hadde vært katolikk, og Klotilde ble oppdratt i den tro. Hun er erindret for vedholdende å ha formant Klodvig til å forlate hedendommen og ta imot katolsk dåp, og deretter er hans omvendelse i 496 en av de viktigste begivenheter i Frankrikes og den vestlige såkalte kristenhets tidlige historie.

Klodvig lovet at dersom han vant slaget ved Tolbiac, skulle han omvende seg til Klotildes katolske tro og bli døpt. Alemannernes konge ble drept, hæren deres brøt sammen, og frankerne vant. Etter

seieren sørget Klotilde for at biskop Remigius av Reims underviste Klodvig, og han ble døpt (tradisjonelt på juledag 496), sammen med flere tusen av sine krigere.

Clovis var frankernes konge, hvilket i moderne termer svarer til Frankrikes konge. Han ble den første av Europas konger som til slutt skulle oppgi sin hedenske religion og vende seg til katolisismen. Av denne grunn regnes Clovis som den «katolske kirkes eldste sønn», og Frankrike kalles «den katolske kirkes eldste datter». I 1980, da pave Johannes Paul II besøkte Frankrike, spurte han: «Frankrike, Kirkens eldste datter, er du tro mot din dåp?»

Klovis' omvendelse til den nikenske katolisisme markerer begynnelsen på et symbolsk bryllupsfølge som skulle føre til det symbolske traktatekteskapet i 538. Det symbolske traktatekteskapet mellom Klovis og skjøgen som driver hor med jordens konger, ble foregrepet av de fire foregående traktatekteskapene i Daniel elleve. Klovis var den første europeiske kongen som gav militær og økonomisk støtte til den romerske kirke, og Klovis er derfor representert i historien i Daniel elleve.

Og væpnede styrker skal stå til hans tjeneste, og de skal vanhellige styrkens helligdom, og de skal ta bort det daglige offer, og de skal sette opp ødeleggelsens styggedom. Daniel 11:31.

Clovis i 496 markerer begynnelsen på de europeiske politiske strukturene som skulle «reise seg» for å hjelpe pavedømmet idet det steg til makt. Det markerer begynnelsen på et symbolsk bryllupsfølge. «Armene» i verset skulle også vanhellige «styrkens helligdom», som for både det hedenske og det pavelige Roma er byen Roma.

To helligdommer

Det finnes to forskjellige hebraiske ord i Daniels bok som er oversatt med «helligdom». De hebraiske ordene «miqdash» og «qodesh» blir begge oversatt med «helligdom», men qodesh kan bare betegne en hellig enhet, mens miqdash kan betegne enten en hellig eller en uhellig helligdom – slik sammenhengen avgjør.

«Styrkens helligdom» i vers trettién er 'miqdash' og representerer helligdommen for Romas styrke, som både for det hedenske og det pavelige Roma var byen Roma. Fra slaget ved Actium, da Octavian samlet riket, var det hedenske Roma uovervinnelig i tre hundre og seksti år (én tid), til oppfyllelse av vers tjuefire i Daniel elleve.

Han skal komme fredelig inn, ja, inn i de feteste stedene i provinsen; og han skal gjøre det som hans fedre ikke har gjort, heller ikke hans fedres fedre; han skal spre blant dem bytte og rov og rikdommer; ja, han skal legge sine planer mot festningene, men bare for en tid. Daniel 11:24.

Da det hedenske Roma hersket fra byen Roma, var det uovervinnelig; men da Konstantin flyttet hovedstaden til Konstantinopel i 330, ble «tiden» i vers tjuefire oppfylt. Da det siste av de tre hornene (goterne) i Daniel sju ble drevet ut av byen, overtok det pavelige Roma profetisk tronen som det femte riket i Bibelens profeti i 538. Goterne hadde beleiret Roma, men trakk seg til slutt tilbake idet Belisarius, Justinians general, sikret byen. Deretter hersket den romerske kirke suverent i ett tusen to hundre og seksti år, inntil Napoleon fikk paven avsatt og sendt i eksil i 1798.

Roma, «styrkens helligdom» ble «vanhelliget» (vanhelliget, i betydningen «såret eller oppløst») ved «våpnene» i den vedvarende krigføringen mot byen, hovedsakelig fremstilt ved de fire første basunene i Åpenbaringen kapittel åtte.

Historien som fulgte fra 496 og fremover, skulle se byen Roma besmittet idet den gikk over fra det romerske rikets makt og herlighet til det romersk-katolske rikets makt og herlighet. Disse armer skulle ta bort hedenskapets religion, representert ved ordet «daglig» i avsnittet, idet de tok imot den nikenske katolisismens religion.

Ved slaget ved Vouillé beseiret Klodvig de arianske vestgoterne under Alarik II og erobret Aquitania. I kjølvannet av seieren, i 508, hedret den østlige keiseren Anastasius I (i Konstantinopel) Klodvig for hans seier over vestgoterne. Gregor av Tours sier at Anastasius sendte Klodvigs embetsbrev som gjorde ham til konsul. I Tours, i Saint Martins kirke, tok Klodvig på seg en purpurfarget tunika og kappe, satte et diadem på sitt hode, red ut og strødde gull og sølv ut til folkemengden. Gregor sier at han fra den dag ble hyllet som konsul og anerkjent av den romerske keiseren som en legitim kristen konge i vest. Han ble belønnet for å ha knust de arianske vestgoterne, som også Konstantinopel stod imot. 508 er året da keiseren i øst offentlig hedret den katolske frankiske kongen—kirke, seier og romersk legitimitet i én scene. 508 er året da det frankiske katolske riket stod frem som den dominerende katolske makt i Gallia etter å ha brutt det arianske vestgotiske herredømmet. Klodvig er den første store barbariske konge som kjempet for den nikenske katolisisme mot arianske riker, og er således prototypen på Frankrikes rolle som «Kirkens eldste datter». Klodvig representerer perioden fra 496 til 508 og er alfa-symbolet på den symbolske ekteskapstraktat. De tretti årene fra 508 til 538 representeres av Justinian, som er omega-symbolet på prosesjonen.

I 538 satte «armene» den pavelige makt på jordens trone for 1260 år. Det var da det symbolske traktatekteskapet ble fullbyrdet ved avslutningen av bryllupsfølget som hadde begynt i 496. I 1798 ble traktatekteskapet som hadde begynt mellom paven i Roma og Klodvig av Frankrike, opphevet da Napoleon av Frankrike skilte seg fra den pavelige makt ved å la sin general ta paven til fange.

Det symbolske pavelige traktatekteskapet, alfa, som hadde begynt sin ekteskapsprosesjon i 496, ble fullbyrdet ved søndagsloven i 538, og ble deretter oppløst i 1798, slik også hvert annet traktatekteskap i Daniel elleve ble det. Åpenbaringen føyer noe til det pavelige ekteskapelige forholdet mellom Europas konger og katolisismens paver, for dragen i Åpenbaringen tolv er både Satan og det hedenske Romas konger.

«Således, selv om dragen først og fremst representerer Satan, er den i en sekundær betydning et symbol på det hedenske Roma.» The Great Controversy, 439.

I Åpenbaringen gjør Johannes oss kjent med tre ting som kongene (dragen) ga til havdyret, katolisismen.

Og dyret som jeg så, var lik en leopard, og dets føtter var som en bjørns føtter, og dets munn som munnen på en løve; og dragen gav det sin kraft og sin trone og stor myndighet. Åpenbaringen 13:2.

I 496 begynte Europas konger å gi det pavelige dyret sin «makt», slik denne ble representert ved deres militære styrke og økonomiske støtte. De hadde flyttet hovedstaden i sitt imperium til Konstantinopel i 330, og etterlot dermed byen Roma som «setet» for den pavelige myndighet. «Våpnene» identifiserte deretter den pavelige kirke som alle kirkers overhode i 533 ved Justinians dekret. Dekretet omfattet bruken av deres militære styrke til å forfølge dem som pavedømmet utpekte som kjettere, og la således deres sivile «myndighet» i pavenes hender.

Alfapakt-ekteskapet mellom pavedømmet og Europas konger begynte med Klodvig i 496. Innen 508 var hedenskapet, rikets lovlige religion, satt til side for den nikenske katolisismens religion. I 533 utpekte Justinian pavedømmet som overhode for alle kirker og overgav de respektive troners juridiske myndighet til den pavelige makt.

Alfa- og Omega-setet

I 330 ble byen Roma overlatt i den romerske kirkes hender, hvor hun skulle være satt inntil hun blir tilintetgjort i ildsjøen ved Kristi annet komme. I 538 ble hun offisielt satt igjen på pavetronen, og dermed blir historien fra 330 til 538 identifisert som en profetisk periode som begynner med et alfa-sete og ender med et omega-sete. Perioden representerer avslutningen på det fjerde riket i Bibelens profeti (Pergamos) som en gradvis undergang som begynner i 330 og ender i 538 med Thyatiras ankomst. Både det vestlige og det østlige Roma fortsatte den langsomme oppløsningen etter 538, men perioden begynte med overgivelsen av setet, som representerer byen Roma, til pavedømmet i 330, inntil setet i 538 ikke lenger ganske enkelt var en trone over byen, men over riket som byen representerte.

330 til 538 er en bestemt profetisk periode som definerer de «åtte» veimerkene for pavemaktens bemyndigelse. Disse åtte trinnene blir gjentatt i helbredelsen av pavemaktens dødelige sår ved den snart kommende søndagsloven.

Det første av de åtte trinnene var overgivelsen av byen Roma til pavemakten, og det åttende trinnet var overgivelsen av byen som tronen for det femte riket i Bibelens profeti. Dette identifiserer 538 som setet, og som «det åttende trinn, som er av de foregående syv trinn». Det første trinnet var overgivelsen av setet, og det åttende trinnet var overgivelsen av setet; således er det første trinnet i 330 alfa, og 538 er omega. To seter, tre horn fjernet, det daglige tatt bort, Klodvigs omvendelse og Justinians dekret utgjør til sammen åtte trinn som identifiserer bryllupsprosesjonen, og til sist selve bryllupet.

I 1798 avsatte Frankrike, den makten som hadde representert de ti europeiske kongene, og som i 538 satte pavedømmet på tronen, pavedømmet fra nettopp den samme tronen.

Alfa-traktat-ekteskapet, fremstilt i historien fra 538 til 1798, er et forbilde på omega-traktat-ekteskapet mellom pavemakten og de ti kongene i Åpenbaringen sytten.

Ekteskapsprosesjonen fra 496 til 538 er et forbilde på åtte trinn som svarer til de siste åtte presidentene i Amerikas forente stater. Klodvig og Frankrike er symboler på de ti europeiske kongene. De representerer Amerikas forente stater, som ved den snart kommende søndagsloven vil bli den fremste kongen blant de ti kongene i Åpenbaringen sytten.

De fem foregående traktatekteskapene i Daniel elleve samsvarer med de sjette og siste traktatekteskapene i de siste dager. Alfa- og omega-traktatekteskapene mellom nord og sør identifiserer bruden fra sør som alfa, og omega er en brud fra nord. I det hedenske Romas traktatekteskap ble alfa-bruden fra øst gitt til vesten, og omega i 313 var en brud fra vesten. Disse fire ekteskapene er profetisk knyttet sammen ved Kleopatra den første og Kleopatra den siste. Det symbolske traktatekteskapet i det pavelige Roma fremstilte brudgommen som den fremste kongen i en profetisk konføderasjon av ti konger som sluttet seg til sin brud — den skarlagensrøde kvinnen i Roma. Skilsmissen ble gjennomført av den fremste kongen blant de ti kongene i 1798.

Traktatekteskapet i 313 representerer den pavelige makts endelige traktatekteskap med De forente stater — den fremste konge blant de ti kongene i Åpenbaringen sytten; en tohornet makt som er forbilledliggjort ved Frankrikes tohornede makt. Historien som begynte med Klodvig i 496 og til sist førte til Justinians dekret i 533 og pavemaktens tronbestigelse i 538, representerer historien fra 1989 og frem til søndagsloven.

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen.